ברוך שאמר
משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

פרשת לך לך – לחבר שמים וארץ – שנת תשפ"ב.

פרשת השבוע שנקרא בע"ה בשבת זו, פרשת לך לך. עוסקת הפרשה בתחילתה בניסיון של 'לֶךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ';

פותחת הפרשה: {בראשית יב, א} **וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֶךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַרְאֶךָּ**: {ב} **וְאֶעֶשְׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל וַאֲבָרֶכְךָ וַאֲגַדְּלָה שְׁמֶךָ וֶהְיֵה בְּרָכָה**.

אומרים חז"ל {אבות פ"ה מ"ג} – **עֲשָׂרָה נִסְיוֹנוֹת נִתְנַסָּה אַבְרָהָם אָבִינוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם וְעָמַד בְּכֻלָּם, לְהוֹדִיעַ כַּמָּה חִבָּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם**.

חז"ל הקדושים במשנה לא מציינים באילו עשרה ניסיונות הוא נתנסה, ולכן רבו- המחלוקות מה היה הניסיון הראשון ומה היה הניסיון האחרון ומה היו הניסיונות בתווך; חלק מהמפרשים סוברים, שהניסיון הראשון היה ניסיון אור כשדים והניסיון האחרון היה קבורת שרה. אבל המדרש סובר אחרת;

אומר המדרש {בראשית רבה, פרשה לט, אות ט} – **אָמַר רַבִּי לֵוִי שְׁתֵּי פְּעָמִים כְּתִיב לֶךְ לְךָ, וְאֵין אָנוּ יוֹדְעִים אֵי זוֹ חֲבִיבָה אִם הַשְּׁנִיָּה אִם הָרִאשׁוֹנָה, מִמַּה דִּכְתִיב (בראשית כב, ב): אֶל אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה, הֱוֵי הַשְּׁנִיָּה חֲבִיבָה מִן הָרִאשׁוֹנָה**[1].

אומרים חז"ל {מסכת סנהדרין פט, ב} – על הפס' {כב, ב} וַיֹּאמֶר קַח נָא אֶת בִּנְךָ אֶת יְחִידְךָ אֲשֶׁר אָהַבְתָּ אֶת יִצְחָק וגו'; **אמר רבי שמעון בר אבא: אין נא אלא לשון בקשה. משל למלך בשר ודם שעמדו עליו מלחמות הרבה והיה לו גבור אחד ונצחן, לימים עמדה עליו מלחמה חזקה, אמר לו: בבקשה ממך עמוד לי במלחמה זו שלא יאמרו ראשונות אין בהם ממש, אף הקב"ה אמר לאברהם: ניסיתיך בכמה נסיונות ועמדת בכלן עכשיו עמוד לי בנסיון זה שלא יאמרו אין ממש בראשונים**...

משמע מדברי הגמרא, שהניסיון האחרון של 'לֶךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה' מול הניסיון של 'לֶךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ' – אין בו ממש, וא"כ איך אומרים לנו חז"ל במדרש ששני הניסיונות של 'לך לך' שקולים זה לזה?

ידועה שאלת **האור החיים הקדוש** בתחילת הפרשה;

אומר הקב"ה לאברהם אבינו "**לֶךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ**" – ומבטיח לו שאם ילך, הוא יזכה לשלושה דברים; ממון, פרסום וילדים.

שואל **האור החיים הקדוש** – עוד ירצה, להיות שאמר לו ה' הבטחות תועליות הרבה כשילך לו מארצו וכו', אם כן, הגם שילך יסבור הרואה כי אין להחזיק לו טובה על זה שאפילו קל שבקלים כשיראה כל התועליות ימהר לסע[2] ?

לזה הודיע הכתוב צדקותו של אברהם כי מה שהלך לא לצד הבטחות האמורות, אלא לעשות דבר ה'. ודקדק לומר כאשר דיבר ולא כאשר אמר כמו שהתחיל בתחילת הפרשה **וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם** – לאמת כדברנו. והוא יש לך לדעת כי כל מקום שיאמר הכתוב דיבור יגיד על דבר קשה והאמירה היא רכה וכאן הזכיר התחילת הפרשה **וַיֹּאמֶר ה'** לצד שכל הדבר הוא להנאת אברהם ובמעשה אברהם אמר כאשר דיבר פרוש שעשה הדבר לצד גזירת מלך עליו ולא לתועלת הנמשך לו ממנו[3].

עכ"ד.

בא הספר **פנים יפות** ומביא תוספת את דברי ה**אור החיים הקדוש**;

כותב ה**פנים יפות** – **לך לך וגו'**. פירוש רש"י להנאתך ולטובתך. לכאורה, הבטחה זו מיעוט הניסיון, כיון שהבטיח לו שכר גדול על הילוכו, ודוחק לומר שהנסיון היה באמונתו שיקיים ה' את הבטחתו, כענין שנאמר "והאמין בה' ויחשבה לו צדקה". אמנם העיקר בזה כמו שיבואר לפנינו בפ' העקידה, כי אותן המצות שאין בהם הנאות הגוף כמו תפילין וציצית וכיוצא בהם, וכשאדם עושה אותם שכרו לעולם הבא, כמשחז"ל [קידושין לט:]: שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, אבל יש מצות שיש בהם הנאת הגוף, כמו תענוג שבת ושמחת יו"ט ואכילת קדשים בזמן המקדש, דכתיב [דברים יד, כג] ואכלת לפני ה' אלהיך ושמחת, ובמצוות אלו מסית היצה"ר לכוון בהם להנאת עצמו, וזה אם יזכך עצמו ומחשבתו שלא יעלה בלבו שום הנאת ושמחת גופו, שלא יהיה ליצה"ר חלק בו אלא לקיים מצות בוראו, כמשחז"ל בפ' הריני נזיר [נזיר כג.]: אמר רבה בר בר חנא אמר ר' יוחנן: מאי דכתיב 'כי

---

[1] **ברוך שאמר**: למדרש היה ספק, איזה מן הניסיונות היה חביב יותר, עד שהמדרש מסיק שהשני היה חביב יותר, כי שם נאמר לו לאיפה ללכת, מה שלא נאמר בראשון.

[2] אם הוא מקבל כאלו הבטחות, מה הפלא שהוא הולך – כל אחד היה מסכים ללכת! איזה מין ניסיון זה?!

[3] **ברוך שאמר**: ההבטחות שנתן לו הקב"ה, אומר האור החיים הקדוש, היו גופא הניסיון; האם אברהם ילך בגלל ההבטחות שהבטיח לו הקב"ה, או שמא הוא ילך בגלל הציווי עצמו – והקב"ה שיודע מה נעשה בלבו של אדם, מעיד עליו "**וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר**" – לא בגלל ההבטחות, אלא "**כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר**" – נטו בגלל ציווי ה'!

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net

ישרים דרכי ה' צדיקים וגו' שנים שצלו פסחיהן אחד אכלו לשם מצוה ואחד לשם אכילה גסה וכו', וזה יש לו שכר אף בעולם הזה מדה כנגד מדה, שכבש הנאת גופו וזה היה עיקר הנסיון באברהם, דאף שהבטיח לו הקב"ה שכר גדול לא היה מחשבתו לשכר, אלא לקיים מצות הבורא, והיינו דכתיב 'וילך אברם כאשר דבר אליו ה', פירוש לא כיון אלא לקיים מצות הבורא ולא להנאתו. ואפשר לומר שזה שאמר הקב"ה 'והיה ברכה', פירוש היינו לומר שתהא הברכה מעצמה ולא שיכוין ע"ז. ובזה מובן ביותר מה שכתבנו לעיל בפ' נח לכן אמר לו 'אשר אראך' ולא אמר 'בארץ כנען', שאם היה אומר בארץ כנען היה מחויב מחמת נדרו, דכתיב {יא, לא} וַיֵּצְאוּ אִתָּם מֵאוּר כַּשְׂדִּים לָלֶכֶת אַרְצָה כְּנַעַן וגו, וכיון שגמר בלבו והתחיל ללכת הוי נדר גמור, ואין בזה נסיון כ"כ, לכך אמר לו 'אשר אראך'.

מהדברים האלה, נוכל לעבור לדברי המדרש רבה בפתיחת הפרשה;

ידוע שכאשר מביא המדרש פסוק ודרשה של חז"ל עליו שפותחת בְּ – "ר' יצחק פתח" ... "ר' יוחנן פתח" וכו' – משמע שהיה איזה קושי בפסוק ולכן משתדלים להביא ראיה מפס' אחר כדי להסביר את הפסוק.

<u>אומר המדרש {בראשית רבה, פרשה לט, אות א}</u> – **וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֶךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ וגו' (בראשית יב, א), רַבִּי יִצְחָק פָּתַח (תהלים מה, יא): שִׁמְעִי בַת וּרְאִי וְהַטִּי אָזְנֵךְ וְשִׁכְחִי עַמֵּךְ וּבֵית אָבִיךְ** ...

בא ה**עץ יוסף** ושואל, מה היה קשה לר' יצחק בפס' של פתיחת הפרשה שהוא נצרך להביא את הפס' מספר תהלים "**שִׁמְעִי בַת וּרְאִי**" וכו'?

מסבירים המפרשים, שלר' יצחק היתה שאלה – למה כתבה התורה "**לֶךְ לְךָ**", והרי היא יכלה לכתוב רק "**לֶךְ**"?

ועוד היה קשה לו, למה היה צריך את כל הפירוט בפס', והלא יכלה התורה לומר רק "**וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֶךְ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַרְאֶךָּ**" – אם הוא הולך אל הארץ אֲשֶׁר אַרְאֶךָּ, משמע שהוא עוזב גם את ביתו, גם את ארצו וגם את מולדתו – אז למה כל הפירוט הזה?!

ועוד היה קשה לו, למה לא כתבה התורה את הדברים בסדר הנכון? – אם אדם עוזב את בני ברק בדרכו לארצות הברית, אז תחילה הוא עוזב את ביתו, לאחר מכן את עירו ולאחר מכן את ארצו – זה הסדר הכרונולוגי את היציאה מהארץ, ממילא היה צריך לומר "**וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֶךְ לְךָ מִבֵּיתְךָ מֵעִירְךָ וּמֵאַרְצְךָ**"!

בא ה**עץ יוסף** ומסביר, שבציווי של הקב"ה לאברהם אבינו באמרו "**לֶךְ לְךָ**", הוא ציווה עליו ללכת בשני אופנים – אופן א' גופני, ואופן ב' נפשי – אתה עוזב את חרן לארץ ישראל, אבל הראש שלך נמצא בבית אבא – "מה אבא שלי עושה עכשיו ... מה אחותי עושה ... מה נעשה ברחוב" ולכן אמר לו הקב"ה "**לֶךְ לְךָ**" – לך רוחנית ותתנתק מכל מה שהיה לך עד עכשיו!", ולכן סדר המקומות בפס' הוא לפי רמת הקושי שהיתה לו מפרידתם; הקושי הקל ביותר "**מֵאַרְצְךָ**", אחר כך "**מִמּוֹלַדְתְּךָ**" ולאחר מכן – הקשה ביותר "**וּמִבֵּית אָבִיךְ**", ולכן אומר לנו ר' יצחק, אתה יודע מה רצה לומר לו בזה הקב"ה?! – "**שִׁכְחִי עַמֵּךְ וּבֵית אָבִיךְ**" – תישכח מכל המשפחה שלך! תשכח מכל הסביבה שבה גדלת!

בא הספר **דעת שרגא** – לגאון **ר' שרגא גרוסברד** זצ"ל, ומסביר בכיוון אחר לגמרי על מה נאמר "**שִׁכְחִי עַמֵּךְ וּבֵית אָבִיךְ**";

<u>אומר ה**דעת שרגא**</u> – יחד עם אברהם אבינו הלך גם לוט, כמו שהתורה מעידה "וילך אתו לוט", לוט הלך עם אברהם, כלומר גם לוט עמד בניסיון הגדול והקשה הזה, בדיוק כמו אברהם אבינו והולך לארץ לא נודעת.

אברהם אבינו הלך והתעלה עד שנעשה האדם הגדול בענקים, האדם הגדול ביותר, שהגיע למדרגה שמעי עילאית של עמידה בניסיון של עקדת יצחק בגבורה, עליה בלתי פוסקת כל הזמן. ולוט לעומתו, בעת המריבה בין הרועים עקר את עצמו ברגע קט מאברהם ומאלוקיו והגיע אל סדום.

אמנם גם בסדום הוא לא ניתק את עצמו לגמרי מאברהם אבינו ומהחינוך שקיבל אצלו, וכאשר הגיעו המלאכים סדומה, הוא מסר את נפשו ואת נפשות בני ביתו לקיים מצות הכנסת אורחים, ואמרו חז"ל {ב"ר נ, ד} שמביתו של אברהם למד לחזר על האורחים. אבל למעשה, לוט התדרדר מהר מאוד לשפל מצב רוחני, עד שאברהם נאלץ לומר לו "הפרד נא מעלי". הוא לא התאים לגור במחיצתו של אברהם אבינו.

זה לעומת זה – אברהם אבינו עלה מעלה מעלה, מפני שכל הזמן עמדה לנגד המשימה של "מי יעלה בהר ה'", וכך התעלה למדרגה הגבוהה, עד כדי שהכתוב מעיד עליו {כב, יב}: "עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני", והגיע לקרבה עצומה אל השי"ת , שהקב"ה אומר "המכסה אני מאברהם" {יח, יז} – קרוב כל כך. ולעומתו, לוט ירד לדיוטא תחתונה כמו שמבואר בחז"ל {ב"ר נא, ט} שבכל בתי כנסיות מודיעים את הקלון ואת הבושה שלו.

<u>נשאלת השאלה</u> – איך מאותה נקודת יציאה, אברהם העפיל מעלה מעלה, ואילו לוט ירד מטה מטה?

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net

תשובה לדבר אפשר למצוא בדברי המדרש בתחילת פרשתנו {לט, א}: "**רַבִּי יִצְחָק פָּתַח (תהלים מה, יא): שִׁמְעִי בַת וּרְאִי וְהַטִּי אָזְנֵךְ וְשִׁכְחִי עַמֵּךְ וּבֵית אָבִיךְ**";

רבי יצחק בחר לפתוח את הפרשה בפסוק זה כדי ללמדנו ולהעמיד אותנו על סוד הדבר, איך עלה אברהם והתעלה. בפסוק הזה "שמעי בת וראי", שהיינו שצריך לשמוע ולהאזין היטב מתוך הקשבה פנימית. לא להסתפק בשמיעה באוזן אחת היוצאת מהאוזן השניה, אלא 'שמעי בת – והטי אזנך', ולהתבונן היטב – וראי. מה צריך לשמוע ובמה צריכה להיות ההתבוננות הזו – על כך כתוב בהמשך הפסוק – "שכחי עמך ובית אביך"...

כאן מתגלה לנו עיקר המטרה של הציווי 'לך לך'. הציווי לא היה כדי שאברהם יצא ויתרחק בצורה פיזית וגשמית מבית אביו מהבית ומהעיר ... מטרת היציאה היתה שיהיה ניתוק מוחלט מכל העבר. לכל אחד יש יחס לביתו, למולדתו ולארצו, למקום שנולד, גדל והתגורר בו, ויש לו קשרים נפשיים עמוקים לכל אלה. הקב"ה ציוה את אברהם 'לך לך', שישאר רק הוא לבדו ויתנתק ויפרוש לגמרי מכל הקשרים הנפשיים שיש לו לעבר, וילך לעצמו ולעומק נפשו, וישאר רק הוא לבדו מנותק לגמרי משיורי החיבור אל העבר, וכך אפשר להתחיל את בנין נפשו ואת בנין האומה הישראלית מההתחלה.

מעשה אבות סימן לבנים – למדים אנו מכאן, שכאשר אחד רוצה לעלות בתורה וביראת שמים, הדרך לזה היא: ראשית, יש להתנתק ניתוק מוחלט מכל הדברים שאדם קשור בהם בצורה טבעית מתוך הרגל החיים הקודמים, להתנתק מהעבר לגמרי. ורק אחרי שמתנתקים מהדברים שקשורים בהם, דרך העליה קלה ופתוחה.

אבל אם אדם נשאר עם כל הרגליו ומצביו הקודמים, הרי זה כמו שאמרו חז"ל {אבות פ"ה מ"ה}: "הלומד זקן – למה הוא דומה – לדיו כתובה על ניר מחוק". נייר שכתבו עליו פעמים רבות, קשה מאד לכתוב בו פעם נוספת, כך אדם שיש בו הרגלים קודמים – אי אפשר לכתוב את התורה על לוח לבו.

וזה כוונת הפס' {להלן פסוק ה} "ויצאו ללכת ארצה כנען ויבאו ארצה כנען". וקשה, הרי כבר כתוב {בפס' ד} "וילך אברם כאשר דבר אליו ה' וגו'", ואם כן, מדוע חוזרת התורה וכופלת לומר שיצאו ללכת לארץ כנען?

ההסבר הוא: התורה מעידה שאברהם אבינו הלך כל הזמן כשמשימתו הגדולה היא להתנתק מן העבר כדי להגיע לרמה גבוהה יותר, ומזה נוצרה דמותו של אברהם אבינו, האדם הגדול בענקים.

ולעומתו לוט, עליו כתוב "וילך[4] אתו לוט". הוא רצה לחקות את אברהם אבינו בהליכה לארץ כנען, אבל לא עבד את העבודה של ההתנתקות מהשורשים, מהטבעים ומההרגלים שהיו לו בארצו, במולדתו, בבית אביו ובחייו הקודמים, אותם לא עזב לוט, ובזה הוא לא הלך בדרכו של אברהם, שהשליך מאחריו את הכל. לכן אין זה פלא שאברהם התעלה למעלות הגבוהות והנעלות ביותר, ואילו לוט נמשך וירד עד מהרה בחזרה לדיוטא תחתונה. כי הדרך לעליה נעוצה בתחילתה בתנאי הקודם למעשה. ראשית כל צריך להתנתק מן העבר, מכל ההרגלים והמקומות הקודמים, ורק אחרי זה אפשר להתחיל לצעוד בדרך העליה.

אברהם אבינו אשר התנתק מבית אביו, הוא זה שזכה לעלות מעלה מעלה, ואילו לוט נשאר עם כל התכונות וההרגלים הקודמים שלו, והוא נשאר מושרש בבית אביו, לכן אין שום ערך לדרך העליה שלו, ולבסוף כל בנין העליה שלו קרס לגמרי, עד כדי כך שהכריז: "אין לי חלק לא באברהם ולא באלוקיו".

כך היא דרכה של תורה אצל כל אחד ואחד, אם ממשיכים בהרגלים הקודמים, והכל נשאר בצורה של 'מלומדה' – קשה מאד ללמוד דברים חדשים ולהשיג מדרגות גבוהות וחדשות. הדרך להתעלות יכולה להיות אך ורק על ידי "לך לך מארצך ממולדתך ומבית אביך", אמנם אין זה קל, כי כל ההתחלות קשות, אבל מי שיעבוד על כך – הוא יזכה לעלות בהר ה' ולקום במקום קדשו.

עכ"ד.

ע"פ הדברים הללו, אומרים רבותינו שאדם שעבר עבירה בעברו, שלא יחשוב עליה למרות שהוא מתחרט עליה, כי הוא עלול להתהוות אליה בשנית – "זה היה ה' ירחם ... אבל גם דיי נחמד..." ☺

דבר נוסף, אומרת התורה: {יב, ה} **וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת שָׂרַי אִשְׁתּוֹ וְאֶת לוֹט בֶּן אָחִיו וְאֶת כָּל רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכָשׁוּ וְאֶת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרָן וַיֵּצְאוּ לָלֶכֶת אַרְצָה כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ אַרְצָה כְּנָעַן**;

<u>נשאלת השאלה</u> – אם כתוב "**וַיֵּצְאוּ לָלֶכֶת**" זה ברור שהם גם באו לבסוף, אז למה מציינת התורה גם **וַיֵּצְאוּ** וגם **וַיָּבֹאוּ**?

התשובה פשוטה מאד. בד"כ שאומרים לבנאדם לשכוח דבר מסוים, הוא לא שוכח; אם אתה אומר לו להביא חמשה

[4] **ברוך שאמר**: שבלוט נאמר רק הליכה אחת – הליכה גופנית, שכל דבר שאירע לו החזיר אותו לעבר, שלא כמו באברהם נאמר ב' הליכות "לך לך" – הליכה גופנית ונפשית – עזב את כל העבר שלו ודבק בה' ובתורתו!

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net

מוצרים מהמכולת, סביר להניח שהוא יביא רק שלשה מוצרים מתוך החמשה. אבל אם תאמר לו שישכח מוצר פלוני – הוא תמיד יזכור להביא אותו!

מעשה במלכות א' שיצאה למלחמה קשה מאד; המלך של אותה מלכות קרא לרב המלכות ואמר לו: "תשמע, אנחנו מתכננים מתקפה חסרת תקדים! תדע לך, שאם אפול במלחמה הזאת, אתה תהיה הראשון שאתלה אותו בכיכר העיר!"

"למה, מה עשיתי???", שאל הרב.

"כי לכם היהודים יש כוח תפילה – כנס את כל היהודים ותעשו עצרת תפילה! אם אכשל – דמך בראשך!"

הרב נכנס לחרדות – "אני יכול להתפלל, אבל מי אמר שהתפילה שלי תתקבל?!"; פנה למלך ואמר לו: "אתה יודע מה, אנחנו נתפלל – ואתה תצליח במאה אחוז! – אבל בתנאי אחד!"

"מה התנאי?!", שאל המלך.

"בתנאי שבכל הימים שתילחם, לא תחשוב על פילים לבנים!" ☺

"ולמה שאני אחשוב על פילים לבנים – וכי יש פילים לבנים?!"

"זה מה שאמרתי – אל תחשוב על פילים לבנים! אם תחשוב, התפילה לא תתקבל!"

וכצפוי, היות והוא אמר לו שלא יחשוב, בכל יום – כל חמש דקות – אמר לעצמו: "רגע, הפיל הזה לבן או לא?" ☺

אם אתה אומר לו: "**שְׁכְחִי עַמֵּךְ וּבֵית אָבִיךְ**", אומרת התורה: "**וַיֵּצְאוּ לָלֶכֶת אַרְצָה כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ אַרְצָה כְּנָעַן**" – כמו שהוא שכח ביציאה, כך הוא שכח כשהוא בא לארץ!

<u>אם אלה הדברים, נוכל להיכנס לסוגיה שבסופה נוכל להבין מהו הניסיון של 'לך לך'</u>:

אומר דוד המלך: {תהלים פ, טו} **אֱלֹהִים צְבָאוֹת שׁוּב נָא הַבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה וּפְקֹד גֶּפֶן זֹאת**;

<u>אומרים חז"ל {בראשית רבה, פרשה נג, אות ד}</u> – **רַבִּי נְחֶמְן דְּיָפוֹ מְשֵׁם רַבִּי יַעֲקֹב דְּקֵיסָרִין פָּתַח (תהלים פ, טו): אֱלֹהִים צְבָאוֹת שׁוּב נָא הַבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה וּפְקֹד גֶּפֶן זֹאת, שׁוּב וַעֲשֵׂה מַה שֶּׁאָמַרְתָּ לְאַבְרָהָם (בראשית טו, ה): הַבֶּט נָא הַשָּׁמַיְמָה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים. וּפְקֹד גֶּפֶן זֹאת, וַה' פָּקַד אֶת שָׂרָה.**

ממשיך דוד המלך ואומר {שם טז}: **וְכַנָּה אֲשֶׁר נָטְעָה יְמִינֶךָ וְעַל בֵּן אִמַּצְתָּה לָּךְ**.

<u>נשאלת השאלה</u> – מה פירוש המילה "**וְכַנָּה**"?

<u>אומר רש"י</u> – **וכנה אשר נטעה ימינך.** המבוססת והמיושבת, ל' והשיבך על כנך (בראשית מ')[5]: **ועל בן אמצת לך**. ועל עשו שהיה בן חביב לאביו שהיה קורא אותו בני אמצת גפן יעקב לך שנאמר (שם כ"ז) ואת אחיך תעבוד עכשיו.

<u>כותב ה**מצודות דוד**</u> – **וכנה.** מקום מושב הגפן אשר ימינך נטעה בה את הגפן והיא א"י: **ועל בן.** ר"ל תן השגחתך על א"י ועל הבן אשר חזקת לך והוא ישראל.

פירוש הדבר, 'וכנה' הכוונה לכנסת ישראל שמהווה את הבסיס של העולם!

ביום הכיפורים, אמרו בני עדות אשכנז: "**הַיּוֹם יִכָּתֵב בְּסֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת, הַחַיִּים וְהַמָּוֶת אָנָּא כַּנָּה, עוּרִי נָא, הִתְעוֹרְרִי נָא, עִמְדִי נָא, הִתְיַצְּבִי נָא, קוּמִי נָא, חֲלִי נָא, בְּעַד הַנֶּפֶשׁ חֲנִי נָא, פְּנֵי דַּר עֶלְיוֹן**"

<u>נשאלת השאלת</u> – למה בחר הפייטן דוקא בשם '**כַּנָּה**' לעם ישראל – וכי חסרים כינויים לעם ישראל?

בעוד כשישה חודשים בע"ה, נסב כולנו לשולחן ליל הסדר; לאחר שמסיימים סעודה של 'שולחן עורך' עושים 'צפון', לאחריו מגיע 'ברך' – אח"כ 'הלל' – אח"כ מברכים על הכוס הרביעית ולאחר מכן מתחיל 'נִרְצָה' – ומה כתוב שם?

א' מגדולי רבותינו – דור שלפני רש"י, נקרא בשם **ר' יוסף טוב עלם** – חיבר פיוט על 'נִרְצָה', ושם הוא כותב: "**חֶסֶל סִדּוּר פֶּסַח כְּהִלְכָתוֹ, כָּכָל מִשְׁפָּטוֹ וְחֻקָּתוֹ, כַּאֲשֶׁר זָכִינוּ לְסַדֵּר אוֹתוֹ, כֵּן נִזְכֶּה לַעֲשׂוֹתוֹ, זָךְ שׁוֹכֵן מְעוֹנָה, קוֹמֵם קְהַל עֲדַת מִי מָנָה, בְּקָרוֹב נַהֵל נִטְעֵי כַנָּה, פְּדוּיִם לְצִיּוֹן בְּרִנָּה**"

ולמה לא נאמר "**בְּקָרוֹב נַהֵל נִטְעֵי** גֶּפֶן"???

"ארבע כוסות – מספיק!" ☺

א"כ מה זה בדיוק '**כַּנָּה**'?

<u>אומר ה**פענח רזא**</u> – **ואברם בן ע"ה שנים וגו'**. זהו שכתב וכנה אשר נטעה ימינך וגו'. כנ"ה בגימט' ע"ה, כי המזמור ההוא ידבר על שהוא ית' גאלם וישיבם מתוך הגליות בזכותו של אברהם כפירש"י שם על עוררה את גבורותיך ולכה לישועתה לנו ע"ש, זה רמז וכנה אשר נטעה ימינך שנשבעת בימינך לאברהם, או שהוא אשר ציויתו לישב לימינך כענין הכתוב שב לימיני עד

[5] **ברוך שאמר**: מה שנאמר בחלום שר המשקים, ופירוש 'כנך' הוא 'בסיס'.

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net

אשית אויבך וגו' דקאי אאברהם כפירש"י שם, וזהו בעצמו מה שאמר כאן ועל בן אמצתה לך, לכן ליותר ביאור הרמז הזה להודיע כי על אברהם יעורר איך שמוכרח הוא ית' כביכול לגואלם בזכותו מגלותם אמר וכנ"ה במספר שנים שהי' אברם בהגלותו כי גם הוא הלך לגולה כענין בת גולים ברתהון דגלוותי, **ולכן באה כ"ף של וכנה רבתי לרמז לאברהם שהי' אחר כ' דורות** או תרמוז הכ"ף גדולה על שתגדל הכף גדולה על שתגדל הכף להיכתב במילואה ויעלה מספרה מאה, להורות על אברהם שלמאה שנים הוליד את יצחק ונעשה ממנו לגוי גדול כדכתיב כאן עש"ז ואעשך לגוי גדול, זהו כ"ף גדולה.

בא ה**רוקח** על הפס' {שיה"ש א, טו} **הִנָּךְ יָפָה רַעְיָתִי הִנָּךְ יָפָה** וגו', ואומר – ולמה נאמר "**הִנָּךְ יָפָה**"?! כי אבי האומה הישראלית – אברהם, יצא מחרן בגיל 'הנ"ך' = 75!

מדובר כאן בניסיון הראשון של אברהם אבינו! – אף ניסיון מלבד הניסיון הזה, לא זכה לשם – לא ניסיון הרעב , ולא ניסיון לקיחת שרה לבית פרעה, ולא מלחמת המלכים ולא על גירוש ישמעאל – רק היציאה של אברהם אבינו בגיל 75 זכתה לשם 'כנה'! – והשאלה שנשאת היא – למה??? מה קרה שדוקא הניסיון של 'לך לך' זכה לשם?

אברהם אבינו מקבל ג' הבטחות: הוא יזכה לבנים, יזכה לממון ויזכה לפרסום, כמ"ש {בראשית יב, ב} **וְאֶעֶשְׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל וַאֲבָרֶכְךָ וַאֲגַדְּלָה שְׁמֶךָ** וגו'.

הוא מגיע לכל מקום בעולם ומכריז בפני כולם: "רבותי! יש בורא לעולם!!!", הוא ניהל ויכוחים עם כל א' וא' שבא ואמר לו: "אני מאמין בשמש"... "אני מאמין בירח" ..."אני מאמין בעץ" וכו'.

<u>אומרת הגמרא {מסכת ב"ב טז, ב}</u> – **רבי שמעון בן יוחי אומר: אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו שכל חולה הרואה אותו מיד מתרפא.**

לכאורה לא מובן. מי היה חולה באותה תקופה?! והרי הראשון שביקש חולי היה יעקב אבינו;

<u>אומרים חז"ל {בראשית רבה, פרשה סה, אות ט}</u> – **יַעֲקֹב תָּבַע אֶת הַחוֹלִי, אָמַר לְפָנָיו רִבּוֹן הָעוֹלָמִים אָדָם מֵת בְּלֹא חוֹלִי וְאֵינוֹ מְיַשֵּׁב בֵּין בָּנָיו, מִתּוֹךְ שֶׁהוּא חוֹלֶה שְׁנַיִם אוֹ שְׁלֹשָׁה יָמִים הוּא מְיַשֵּׁב בֵּין בָּנָיו. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא חַיֶּיךָ דָּבָר טוֹב תָּבַעְתָּ וּמִמְּךָ הוּא מַתְחִיל (בראשית מח, א): וַיֹּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה אָבִיךָ חֹלֶה.**

<u>נשאלת השאלה</u> – ולמה היתה תלויה אותה האבן דוקא בצוארו של אברהם אבינו ולא למשל על ידו?

<u>כותב **רבינו בחיי** {פרשת יתרו}</u> – ועם דבור הלשון שנתן באדם אשר עמו יש לו יתרון על שאר בעלי חיים אפשר בו לרפאות למי שיש לו חולי הנפש ולקרב אותו תחת כנפי השכינה ולהנחילו החיים האמתיים הנצחיים, והמדה הזאת מצאנוה באברהם אבינו שהחזיק בה והמשיך רבים לאמונת הש"י, וכל זה ברפואת הלשון והיא המרגלית שהיתה תלויה בצוארו, שכן דרשו רז"ל {ב"ב טז:} מרגלית אחת היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו ושכל חולה שרואה אותה מיד מתרפא וכשנפטר מן העולם נטלה ותלאה בגלגל חמה. ובאור זה כי המשיל המדה הזאת שהיא מאירת עינים למרגלית המאירה, ואמר תלויה בצוארו לפי שהדבור הוא בגרון, וכל מי שהיה לו חולי הנפש והיה שומע דבריו של אברהם אבינו מיד היה מתרפא מחליו, וכשנפטר מן העולם לא השאיר אחריו שום נברא שיורה על אלהותו של הקב"ה ועל יחודו אלא גלגל חמה, ולכך אמר נטלה ותלאה בגלגל חמה, ע"ד הכתוב {תהלים יט} השמים מספרים כבוד אל, וז"ש מרפא לשון עץ חיים, רפואת הלשון של אברהם היה סיבה שנכנסו רבים תחת כנפי השכינה והיה להם עץ חיים, וכענין שכתוב {בראשית יב} ואת הנפש אשר עשו בחרן וגו'.

פירוש הדבר, אברהם אבינו היה מרפא חולי נפש. לא הכוונה חולה שיש לו קורונה או שפעת, אלא 'חולי נפש' – הכוונה לעובדי ע"ז, שהיו לוקחים פסל מעץ שלפני כמה דק' הוא היה גוש עץ, ופשוט היו משתחווים לו – "תגיד אתה נורמלי?! אתה משתחווה לחתיכת עץ – איבדת את השפיות?!" – וכך הוא היה הולך ומרפא את נפשם של עובדי העבודה זרה ומחדיר בהם אמונה בהשם ית'! ולכן האבן היתה תלויה לו דוקא בצוארו – היינו על גרונו, שמהגרון יוצא הקול וע"י קולו הוא היה משכנע אנשים לזרוק את העבודה זרה ולהאמין בבורא עולם.

אומרת התורה: {יב, י} **וַיְהִי רָעָב בָּאָרֶץ וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרַיְמָה**.

<u>כותב ה**פרקי דרבי אליעזר** {פרק כו}</u> – **נסיון הרביעי, מיום שנבראו שמים לא בא רעב אלא בימי אברהם, ולא בכל הארצות אלא בארץ כנען בלבד, לנסותו ולהורידו למצרים, שנאמר {יב, י} וַיְהִי רָעָב בָּאָרֶץ וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרַיְמָה**.

אברהם אבינו יושב בארץ במשך שנה, מגייר גרים ומפיץ את שם השם ברבים – ופתאום מגיע רעב!

<u>כותב ה**תולדות יצחק** [לר' יצחק קארו – דודו של מרן הבית יוסף]</u> – ונ"ל עוד שלפי שאמר "ויהי רעב בארץ" והצדיקים מפחדים שלא יתחלל שם שמים בפרהסיא לזה אמר אברהם בלבו עתה יאמרו אלו הכנענים מיום שבא זה המין בכאן ופרסם אמונתו, בא הרעב הזה בעוון המינות וכל שכן שזהו הרעב הראשון שבא בעולם ויאמרו מיום בריאת עולם עד עתה לא בא רעב יבא עתה?! בעבור שעזבו קצת אנשים האמונה שהיה להם ולקחו אמונת אברהם ... ולכן בסמוך שהיה רעב בארץ ירד למצרים קודם שיחשבו זאת המחשבה רעה עליו ...

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net

מספר המדרש {תנחומא, לך לך, אות ה} – לוקח אברהם את שרה והם יורדים מצרימה; בדרך למצרים, **אָמַר לָהּ** אברהם לשרה: **מִצְרַיִם שְׁטוּפִים בְּזִנּוּת הֵן, דִּכְתִיב: אֲשֶׁר בְּשַׂר חֲמוֹרִים בְּשָׂרָם (יחזקאל כג, יט). אֶלָּא נוֹתֵן אֲנִי אוֹתָךְ בַּתֵּבָה וְנוֹעֵל בְּפָנַיִךְ, שֶׁמִּתְיָרֵא אֲנִי עַל עַצְמִי, וְהָיָה כִּי יִרְאוּ אֹתָךְ הַמִּצְרִים. כֵּיוָן שֶׁעָשׂוּ כָּךְ, בָּא לַעֲבֹר, נִתְקַבְּצוּ הַמּוֹכְסִין אָמְרוּ לוֹ: מָה אַתָּה טוֹעֵן בְּתוֹךְ הַתֵּבָה. אָמַר לָהֶן: שְׁעוֹרִין. אָמְרוּ לוֹ: אֵינָן אֶלָּא חִטִּין. אָמַר לָהֶם: טְלוּ מֶכֶס שֶׁל חִטִּין. אָמְרוּ לוֹ: הֵן פִּלְפְּלִין. אָמַר לָהֶן: טְלוּ מֶכֶס שֶׁל פִּלְפְּלִין. אָמְרוּ לוֹ: אֵינָן אֶלָּא זְהוּבִים** – "לא פלפלים ולא גמבות – 500 דולר במזומן עכשיו – לא אשראי ולא צ'ק דחוי!". **כֵּיוָן שֶׁדָּחֲקוּ עָלָיו, פָּתְחוּ אֶת הַתֵּבָה וְרָאוּ אוֹתָהּ כַּחַמָּה זוֹרַחַת** – "מי זאת???", "אחותי!", "אז למה היא בתוך קופסא?!", "אהה זה כי אין לה תו ירוק. היא עדיין לא עשתה חיסון שמיני (ברוך ה') ☺. **אָמְרוּ לוֹ: אֵין דֶּרֶךְ זוֹ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ הֶדְיוֹט. וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שָׂרֵי פַרְעֹה וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל פַּרְעֹה. כֵּיוָן שֶׁרָאָה אַבְרָהָם כָּךְ, הִתְחִיל בּוֹכֶה וּמִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וְאוֹמֵר: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זוֹ הִיא בְּטָחוֹנִי שֶׁבָּטַחְתִּי בְּךָ, וְעָכְשָׁו עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ וְאַל תְּבַיְּשֵׁנִי מִסִּבְרִי** – מתקוותי. **וְאַף שָׂרָה צוֹוַחַת וְאוֹמֶרֶת: רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי לֹא הָיִיתִי יוֹדַעַת כְּלוּם, אֶלָּא כֵּיוָן שֶׁאָמַר לִי שֶׁאָמְרָתְ לוֹ לָךְ לְךָ, הֶאֱמַנְתִּי לְדִבְרֶיךָ, וְעָכְשָׁו נִשְׁאַרְתִּי יְחִידָה מֵאָבִי וּמֵאִמִּי וּמִבַּעְלִי, יָבֹא רָשָׁע זֶה וְיִתְעוֹלֵל בִּי, עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל וּלְמַעַן בְּטָחוֹנִי בְּדִבְרֶיךָ.**

תארו לעצמכם, שבאותה שעה היו עיתונאים בסביבה, והתחילו לצלם את האירוע – למחרת הכותרת הראשית בעיתון 'ידיעות דמנהור" – 'הרב הראשי של היהודים ניסה להבריח גברת בקופסא ללא תו ירוק!' ☺

א"כ רעב – יש, פרסום – גם יש, אבל שרה אצל פרעה והרי הבטיח לו הקב"ה ילדים – איך זה מסתדר?! אבל אברהם אבינו לא שואל שאלות – "אם ככה מנהיג הקב"ה את עולמו – הכל לטובה";

ממשיך המדרש ואומר – **אָמַר לָהּ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא** לשרה: **חַיֶּיךָ, אֵין דָּבָר רָע נוֹגֵעַ בִּיךְ וּבְבַעְלֵיךְ, הֲדָא הוּא דִכְתִיב, לֹא יְאֻנֶּה לַצַּדִּיק כָּל אָוֶן וּרְשָׁעִים מָלְאוּ רָע (משלי יב, כא). וּפַרְעֹה וּבֵיתוֹ אֲנִי אֶעֱשֶׂה בָהֶן דֶּגְמָא, דִכְתִיב: וַיְנַגַּע ה' אֶת פַּרְעֹה נְגָעִים גְּדֹלִים וְאֶת בֵּיתוֹ עַל דְּבַר שָׂרַי. מַהוּ עַל דְּבַר שָׂרַי? בְּאוֹתָהּ שָׁעָה יָרַד מַלְאָךְ מִן הַשָּׁמַיִם וְשָׁרְבִיט בְּיָדוֹ, בָּא פַרְעֹה לִשְׁלֹף מִנְעָלָהּ, הָיָה מַכֵּהוּ בְיָדוֹ. בָּא לִגַּע בִּבְגָדֶיהָ, הָיָה מַכֵּהוּ, וְהָיָה נִמְלָךְ הַמַּלְאָךְ בְּשָׂרָה עַל כָּל מַכָּה וּמַכָּה. מִנַּיִן? שֶׁכָּךְ כְּתִיב: עַל דְּבַר שָׂרַי. עַל דְּבוּר שָׂרַי לֹא נֶאֱמַר, וְלֹא עַל עֵסֶק, וְלֹא עַל אוֹדוֹת, וְלֹא בַּעֲבוּר, וְלֹא בִּגְלַל, אֶלָּא עַל דְּבַר שָׂרַי. וְאִם אוֹמֶרֶת שָׂרַי שֶׁיַּלְקֶה, הָיָה מַכֵּהוּ. וְאִם אוֹמֶרֶת שֶׁיִּמְתֹּין לוֹ קְמָעָה, הָיָה עוֹשֶׂה. וְאַף אֲפַרְכִין וְהַשָּׂרִים וְכָל בְּנֵי בֵיתוֹ לָקוּ עִמּוֹ, דִכְתִיב: וַיְנַגַּע ה' אֶת פַּרְעֹה נְגָעִים גְּדֹלִים, מִכָּל נְגָעִים שֶׁבָּאוּ וְשֶׁעֲתִידִין לָבֹא עַל בְּנֵי אָדָם, בָּאוּ עָלָיו. וְאֶת בֵּיתוֹ, לְרַבּוֹת עֲבָדִים וּכְתָלִים וְעַמּוּדִים וְכֵלִים וְכָל דָּבָר, לְקַיֵּם מַה שֶּׁנֶּאֱמַר: לֹא יְאֻנֶּה לַצַּדִּיק כָּל אָוֶן וּרְשָׁעִים מָלְאוּ רָע.**

לאחר שמתברר לפרעה ששרה היא אשת אברהם ולא אחותו, הוא מטיב לאברהם ומשלח אותו לדרכו חזרה;

אומר ספר הישר – **ויקח פרעה עוד צאן ובקר ועבדים ושפחות וכסף וזהב, ויתן לאברם וישב לו את שרי אשתו. ויקח המלך גם את נערה אחת** [-היא הגר] **אשר לו אשר ילדה לו פילגשו ויתנה אל שרי לשפחה. ויאמר המלך אל בתו: טוב לך בתי אשר תהיה לשפחה בבית האשה הזאת מהיותך גבירה בביתי אחרי אשר ראינו את הרעה הבאה עלינו בעבור האשה זאת.**

אומרת התורה: {יג, ב} **וְאַבְרָם כָּבֵד מְאֹד בַּמִּקְנֶה בַּכֶּסֶף וּבַזָּהָב** – כאן התחילה להתקיים ההבטחה של הממון. כעת התחילו ה'בוכטות' לצאת החוצה! ☺

ממשיכה התורה ואומרת: {שם ג} **וַיֵּלֶךְ לְמַסָּעָיו מִנֶּגֶב וְעַד בֵּית אֵל עַד הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיָה שָׁם אָהֳלֹה בַּתְּחִלָּה בֵּין בֵּית אֵל וּבֵין הָעָי.**

אומר רש"י – **וילך למסעיו.** כשחזר ממצרים לארץ כנען היה הולך ולן באכסניות שלן בהם בהליכתו למצרים. למדך דרך ארץ שלא ישנה אדם מאכסניא שלו[6]. דבר אחר בחזרתו פרע הקפותיו[7].

בא ה**חתם סופר** ולא מבין, באיזה מקום נותנים לך דבר ללא תשלום?! – אברהם אבינו מגיע לבית המלון ואומר לאיש בקבלה – "תרשום על החשבון"

"מה לרשום?! צריך לשלם אדוני!"

"בסדר. אם אני אחזור בחזרה – אני אשלם לך"

"ואם לא תחזור???"

"אז זה יהיה לך לזכות! – מקסימום תוריד את זה מהמעשרות" ☺

כותב ה**חתם סופר**[8] – **וילך למסעיו**, פירש"י פרע הקפותיו, והייתי רגיל לפרש פריעת הקפותיו היינו לתרץ קושיא ליצני הדור ששאלוהו מ"ט הטריחך הקב"ה לילך חו"ל, ובחזרתו

---

[6] **ברוך שאמר**: פירוש הדבר, באותו מלון שישנת בהלוך – כך תחזור ותישן בחזור.

[7] **ברוך שאמר**: דוגמת ה'תרשום' במכולת לפני עידן הסופרים – פעם ביובל היו משלמים ☺

[8] **ברוך שאמר**: כך מובא גם בדברי האדמו"ר מקלויזנבורג – דברי נפתלי, חיי שרה.

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net

פרע הקפת ק' הלז – ראו איך הטעינני הקב"ה בעושר גדול כסף וזהב ובגדים וצאן ובקר לרוב. וכעת נ"ל נהי שבזה פרע הקפותיו לדחות שואליו...

פירוש הדבר, "בחזרתו פרע הקפותיו" לא מדובר רק בכסף. לכל מקום שהיה אברהם אבינו מגיע, היה מפיץ את דבר ה' – "הקב"ה מנהיג את העולם, הוא ברא אותו והוא זן אותו – לא אף אחד אחר!"; לכל בית מלון שהוא היה נכנס, היה מוצא אחד משתחווה לאבן, השני לעץ, השלישי לכוכבים וכו' – "תגיד לי אתה נורמלי – מה אתה משתחווה לזה?! הקב"ה ברא את העולם וגם אותך – אותו תעבוד! הוא זן ומפרנס!", ואז היו שואלים אותו: "אם ככה, אז למה אתה יורד למצרים, איך זה שאין לך מה לאכול???" – וכך בכל בית מלון השאלה הזאת היתה חוזרת על עצמה, ולאברהם אבינו לא היה מה לענות להם 😐

אבל כשחזר ממצרים, אומר ה**חתם סופר**, אומרת התורה: "**וְאַבְרָם כָּבֵד מְאֹד בַּמִּקְנֶה בַּכֶּסֶף וּבַזָּהָב**"; אברהם אבינו חזר לכל בית מלון שאליו הוא הגיע בהלוך, וענה לכל השואלים שלא היה לו מה להשיב להם קודם לכן – "הלו מוסטפה, בוא רגע! שאלת למה לא היה לי מה לאכול?! בוא החוצה, תראה איזה יגואר חדשה יש לי... עכשיו אתה מבין למה שלח אותי הקב"ה למצרים?!" – וזה פירוש "פרע הקפותיו" – שהיה חייב לכל השואלים תשובות, ובחזרתו ענה להם!

יוצא א"כ, כשאברהם אבינו הגיע לארץ ישראל, היו לו, לכאורה, ג' שאלות – לא היה לו פרסום, לא היה לו ממון ולא היה לו ילדים. אבל הוא לא שאל והלך בתמימות עם השם – "מה שה' עושה הכל זה לטובה!"

מגיע הניסיון האחרון של 'לך לך', אומרת התורה: {כב, ב} **וַיֹּאמֶר קַח נָא אֶת בִּנְךָ אֶת יְחִידְךָ אֲשֶׁר אָהַבְתָּ אֶת יִצְחָק וְלֶךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אַחַד הֶהָרִים אֲשֶׁר אֹמַר אֵלֶיךָ**;

<u>אומרים חז"ל {פסיקתא רבתי, אות מ}</u> – **א"ר ירמיה אמר לו** אברהם אבינו לקב"ה: **רבונו של עולם, גלוי היה לפניך שהיה לי מה להשיבך כשאמרת לי להקריב את יצחק. אילו השבתי אותך לא היה לך מה להשיבני. שהייתי אומר לך אתמול אמרת לי 'כי ביצחק יקרא לך זרע'** {בראשית כא, יב} **ועכשיו אתה אומר לי לשחטו. וכאילם לא יפתח פיו** {תהלים לח, יד} **כשיהיו בניו של יצחק נידונים לפניך ביום זה** [ראש השנה] **ואפילו יש להם כמה קטיגורים מקטרגים אותם כשם שדממתי ולא השיבותיך, כך אתה לא תשים להם** כלומר, אל תשמע לדברי המקטרגים!

<u>נשאלת השאלה</u> – איזה ניסיון קשה יותר, ה'לך לך' הראשון או האחרון?

בראשונה הוא כבר ראה שהשאלות שהיו לו נפתרו ברגע שהוא חזר בחזרה לארץ ישראל. אבל בניסיון האחרון היתה לו שאלה – "**אתמול אמרת לי 'כי ביצחק יקרא לך זרע' ועכשיו אתה אומר לי לשחטו**?!" – כעת התברר שזו לא שאלה בכלל, כי כמו שאז הוא לא הבין וסמך על הקב"ה שהכל זה לטובה, ממילא גם עכשיו זה אותו הדבר – תסמוך עליו שכל מה שהוא עושה זה לטובה!

בא ה**סוכת דוד** ואומר יסוד נפלא;

<u>כותב ה**סוכת דוד**</u> – **פירש"י** לך לך להנאתך ולטובתך, והיינו שיש דבר שערב ומתוק ויש דבר שמועיל לו, ואמר כאן שיהיה לו ב' דברים להנאתך וג"כ לטובתך, ופירש השפתי חכמים לטובתך זהו שתזכה לבנים וזהו ואעשך לגוי גדול, ולהנאתך זה שאודיע טבעך בעולם, דהרי קראו לו נשיא אלקים אתה בתוכינו, וכזה כתיב גבי נסיון של העקידה {כ"ב, ב} לך לך אל ארץ המוריה וכו' ושם נמי הכוונה להנאתך ולטובתך, דהלא נתברר שם כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך וכו' ושם נמי ע"י העקידה זכה יצחק לבנים לפי הזוהר הקדוש, כי ביצחק היה לו נשמה מעלמא דנוקבא ולכן לא היה ראוי להוליד ורק דבשעת העקידה פרחה נשמתו ובאה לו נשמה מעלמא דדוכרא שמוליד, וא"כ אדרבה אם לא היה העקידה לא היה מוליד, ורק ע"י שעמד בניסיון הוליד וג"כ בפשטות הלא לא הוליד יצחק עד שהתפלל והועילה לו תפלתו- ע"י הברכה שקיבל אז בעקידה והרבה ארבה את זרעך וכו'.

דזהו תמיד ענין נסיון לרומם האדם ולהעמידו על נס גבוה וכלשון הכתוב שאו על נס, ואין נותנין נסיון לאדם שא"א לעמוד בו, אלא לפום גמלא שיחנא, וכל נסיון בא לאדם להנאתו ולטובתו לטובת האדם עצמו שיצא לו מזה טובה, דעצם נתינת הנסיון היא לטובתו ולכם יוצא מזה טובה לו, וזהו "לך לך" היינו עבורך.

<u>לאחר הדברים האלה, נוכל להתחיל להבין מה פירוש "ניסיון ראשון בלך לך וניסיון אחרון בלך לך":</u>

<u>אומרת הגמרא {מסכת מנחות נג, ב}</u> – **א"ר יצחק: בשעה שחרב בית המקדש מצאו הקב"ה לאברהם שהיה עומד בבית המקדש** שבא לשם להתפלל על ישראל. **אמר לו** הקב"ה לאברהם: **מה לידידי בביתי**? **אמר לו** אברהם: **על עיסקי בני באתי. אמר לו: בניך חטאו וגלו. אמר לו: שמא בשוגג חטאו**? **אמר לו: {ירמיה יא-טו} עשותה המזימתה**[9] **אמר לו** אברהם: **שמא** רק **מיעוטן חטאו** ואין לדונם אלא עפ"י רובם? **אמר לו** הקב"ה: **הרבים** חטאו. אמר לו אברהם: **היה לך לזכור ברית מילה** שזכות מצוה זו ראויה להגן עליהם מפני הפורענות.

[9] אומר רש"י - **עשותה המזימתה**. כל מעשיהם במזיד ובכוונה.

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net

אמר לו הקב"ה: **{ירמיה יא-טו} ובשר קודש יעברו מעליך** שהעבירו מעליהם את המילה[10]. **אמר לו** אברהם: **שמא אם המתנת להם היו חוזרין בתשובה? אמר לו** הקב"ה: **{ירמיה יא-טו} כי רעתיכי אז תעלוזי** כלומר, בשעה שהם עלידים ושמחים הם מחזיקים יותר ברעתם ואינם חוזרים בהם.

עמוד קודם, <u>אומרת הגמרא {מסכת מנחות נג, א}</u> – **יבא ידיד בן ידיד ויבנה ידיד לידיד בחלקו של ידיד ויתכפרו בו ידידים. יבא ידיד, זה שלמה המלך** שנקרא 'ידיד' **דכתיב {שמואל ב יב-כה} וישלח ביד נתן הנביא ויקרא שמו ידידיה בעבור ה'. בן ידיד, זה אברהם, דכתיב** שהקב"ה אמר לאברהם **{ירמיה יא-טו} מה לידידי בביתי**? **ויבנה 'ידיד', זה בית המקדש, דכתיב** אודות המקדש **{תהילים פד-ב} מה ידידות משכנותיך**. **'לידיד', זה הקב"ה, דכתיב {ישעיה ה-א} אשירה נא לידידי. בחלקו של ידיד, זה בנימין, שנאמר {דברים לג-יב} לבנימין אמר ידיד ה' ישכן לבטח עליו. ויתכפרו בו ידידים, אלו** בני **ישראל דכתיב {ירמיה יב-ז} נתתי את ידידות נפשי בכף אויביה.**

א"כ אברהם אבינו נקרא בשם 'ידיד'.

כידוע, אדם שמכניס את בנו לברית מברך: "**בָּרוּךְ אַתָּה ה' , אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַכְנִיסוֹ בִּבְרִיתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ**", ולאחר שמלו את התינוק, מברכים: ""**בָּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדֵּשׁ יְדִיד** מִבֶּטֶן וְחוֹק בִּשְׂאֵרוֹ שָׂם וְצֶאֱצָאָיו חָתַם בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ. עַל כֵּן בִּשְׂכַר זוֹ אֵל חַי חֶלְקֵנוּ צוּרֵנוּ צַוֵּה לְהַצִּיל **יְדִידוּת** זֶרַע קֹדֶשׁ שְׁאֵרֵנוּ מְשֻׁחַת, לְמַעַן בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר שָׂם בִּבְשָׂרֵנוּ. **בָּרוּךְ אַתָּה ה' , כּוֹרֵת הַבְּרִית**";

<u>נשאלת השאלה</u> – וכי אברהם אבינו היה קדוש מבטן שאנחנו אומרים "**אֲשֶׁר קִדֵּשׁ יְדִיד מִבֶּטֶן**", והרי רק בגיל 3[11] הוא הכיר את בוראו?!

<u>אומר רש"י {שבת קל"ז:}</u> – **ידיד מבטן**. אומר ר"ת שהוא אברהם אבינו שנקרא ידיד שנאמר {ירמיה יא}: מה לידידי בביתי כדדרשינן במנחות בפרק כל המנחות {ד' נג ע"ב: ושם} ושלשת האבות נזכרים חוק בשארו שם הוא יצחק וצאצאיו חתם באות ברית קדש הוא יעקב וצאצאיו הוא ובניו כמו שתרגם יונתן הצאצאים והצפיעות בניא ובני בניא {ישעיה כב} כלומר יוצאי צאצאיו.

<u>נשאלת השאלה</u> – ולמה אברהם אבינו הוא היחיד שנקרא בשם 'ידיד'?

<u>אומרים חז"ל {אבות פ"ו מ"י}</u> – **חֲמִשָּׁה קִנְיָנִים קָנָה לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְעוֹלָמוֹ, וְאֵלּוּ הֵן, תּוֹרָה קִנְיָן אֶחָד, שָׁמַיִם וָאָרֶץ קִנְיָן אֶחָד, אַבְרָהָם קִנְיָן אֶחָד, יִשְׂרָאֵל קִנְיָן אֶחָד, בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִנְיָן אֶחָד** ... **אַבְרָהָם קִנְיָן אֶחָד מִנַּיִן, דִּכְתִיב (בראשית יד), וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמַר בָּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ**.

מסתיימת לה מלחמת ארבעת המלכים מול החמישה, מגיע מַלְכִּי צֶדֶק מלך שלם לאברהם אבינו ונותן לו לחם ויין ומברך אותו – באיזו ברכה?! – {יד, יט} **בָּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ**.

<u>נשאלת השאלה</u> – מי בדיוק קנה שמים וארץ – הקב"ה או אברהם אבינו?!

התשובה היא – אברהם אבינו! – ומה הראיה לכך?

בפסוק שלאחר מכן, שנאמר {שם כ} **וּבָרוּךְ אֵל עֶלְיוֹן אֲשֶׁר מִגֵּן צָרֶיךָ בְּיָדֶךָ** וגו'!

פירוש הדבר, אברהם אבינו הקנה לקב"ה שמים וארץ!

בערב שבת קודש, בברכת 'מעין שבע', אנחנו אומרים: "... **אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב, הָאֵל הַגָּדוֹל, הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֵל עֶלְיוֹן, קוֹנֵה בְרַחֲמָיו שָׁמַיִם וָאָרֶץ**...".

לכאורה לא מובן. מאיפה בדיוק הגיע "**קוֹנֵה בְרַחֲמָיו שָׁמַיִם וָאָרֶץ**"?! – והרי ג' פעמים בכל יום אנחנו אומרים: "**אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל, הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֵל עֶלְיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, קוֹנֵה הַכֹּל, וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת** וגו' – אז למה גם בשבת אנחנו לא אומרים "**גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים**"?!

לאחר שמגיע מלכי צדק מלך שלם ומברך את אברהם אבינו בברכת "**בָּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ**", מגיע מלך סדום ומבקש מאברהם אבינו: {שם כא} **תֵּן לִי הַנֶּפֶשׁ וְהָרְכֻשׁ קַח לָךְ** – ומה אומר לו אברהם אבינו?! {שם כב} **הֲרִמֹתִי יָדִי אֶל ה' אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ**.

---

[10] **ברוך שאמר**: ומנין שלא קיימו ברית מילה? מדברי הנביא ירמיה שקונן על החורבן במילה 'איכה'; אומר המדרש {איכה רבה פ"א אות א} – **שֶׁאֵלּוּ** החכמים **אֶת בֶּן עַזַּאי אָמְרוּ לוֹ רַבֵּנוּ דָּרַשׁ לָנוּ דָּבָר אֶחָד מִמְּגִלַּת קִינוֹת** מדוע השתמשו הנביאים דוקא במילה 'איכה' ולא במילה 'איך' – היינו 'איך אֶשָּׂא לְבַדִּי' ... 'איך יָשְׁבָה בָדָד' וכו'? **אָמַר לָהֶם**: המילה 'איכה' היא ר"ת של אותם הדברים שבהם חטאו ישראל: **לֹא גָלוּ יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁכָּפְרוּ בְּיִחוּדוֹ שֶׁל עוֹלָם** [א'], **וּבַמִּילָה שֶׁנִּתְּנָה לְעֶשְׂרִים דּוֹרוֹת** [כ'], **וּבְעֲשֶׂרֶת הַדִּבְּרוֹת** [י'], **וּבַחֲמִשָּׁה סִפְרֵי תּוֹרָה** [ה'], **מִנַּיִן אֵיכָ"ה. אָמַר רַבִּי לֵוִי לֹא גָלוּ יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁכָּפְרוּ בְּשִׁלְשִׁים וְשֵׁשׁ כְּרֵתוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה** ו'איכ"ה' גימ' שלשים ושש, **וּבַעֲשֶׂרֶת הַדִּבְּרוֹת** [שהמלה 'בדד' גימט' 10], **מִנַּיִן אֵיכָ"ה יָשְׁבָה בָדָד**.

[11] **ברוך שאמר**: ע"פ א' הדעות.

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net

א"כ לא מובן. מי בדיוק קונה שמים וארץ – אברהם אבינו או הקב"ה?!

כדי להסביר את הדברים, נצטרך לעוד פס' א' בפרשת חיי שרה;

בפרשת חיי שרה שולח אברהם אבינו את עבדו אליעזר למצוא שידוך ליצחק אבינו, ואומר לו: {כד, ב} **שִׂים נָא יָדְךָ תַּחַת יְרֵכִי**: {ג} **וְאַשְׁבִּיעֲךָ בַּה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וֵאלֹהֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לִבְנִי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אָנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ** ... {ה} **וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָעֶבֶד אוּלַי לֹא תֹאבֶה הָאִשָּׁה לָלֶכֶת אַחֲרַי אֶל הָאָרֶץ הַזֹּאת הֲהָשֵׁב אָשִׁיב אֶת בִּנְךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יָצָאתָ מִשָּׁם**: {ו} **וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן תָּשִׁיב אֶת בְּנִי שָׁמָּה**: {ז} **ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם** אֲשֶׁר **לְקָחַנִי מִבֵּית אָבִי וּמֵאֶרֶץ מוֹלַדְתִּי** וגו';

<u>אומר רש"י</u> – **ה' אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי.** ולא אמר ואלהי הארץ, ולמעלה אמר (פסוק ג) ואשביעך בה' אלהי השמים ואלהי הארץ. אמר לו עכשיו הוא אלהי השמים ואלהי הארץ, שהרגלתיו בפי הבריות, אבל כשלקחני מבית אבי היה אלהי השמים ולא אלהי הארץ, שלא היו באי עולם מכירים בו, ושמו לא היה רגיל בארץ.

בא **הרמח"ל** בספרו **דרך ה'**, ואומר יסוד – נאמר אותו בשפה שלנו; העולם הזה הוא מעין משל מ – 0 ל – 50, כאשר העולם הזה נקרא בשם 'קו אפס', האדם נחשב 25 והשמים במס' 50[12].

<u>אומרת הגמרא {מסכת כתובות ה, א}</u> – **דרש בר קפרא: גדולים מעשה צדיקים יותר ממעשה שמים וארץ דאילו במעשה שמים וארץ כתיב {ישעיה מח-יג} אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים, ואילו במעשה ידיהם של צדיקים כתיב {שמות טו-יז} מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידיך.**

פירוש הדבר, העולם הבא נברא ביד ימינו של הקב"ה, והעולם הזה וכל צבאו בשמאלו.

<u>נשאלת השאלה</u> – היכן היא נק' החיבור של השמים והארץ?

התשובה היא – בבית המקדש – שם נושקים שמים וארץ! – ולמה?

יעקב אבינו מגיע להר המוריה והקב"ה משקיע לו חמה שלא בעונתה. הוא נעצר בהר המוריה ומתפלל תפילת ערבית. לאחר מכן הוא מכין לו אבנים והולך לישון[13].

אומרת התורה: {בראשית כח, יב} **וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה וְהִנֵּה מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ**.

<u>אומר רש"י</u> – **כי אם בית אלהים.** אמר רבי אלעזר בשם רבי יוסי בן זמרא הסלם הזה עומד בבאר שבע ואמצע שפועו מגיע כנגד בית המקדש, שבאר שבע עומד בדרומה של יהודה, וירושלים בצפונה בגבול שבין יהודה ובנימין, ובית אל היה בצפון של נחלת בנימין בגבול שבין בנימין ובין בני יוסף, נמצא סלם שרגליו בבאר שבע וראשו בבית אל מגיע אמצע שפועו נגד ירושלים.

<u>שואל ה**מהר"ל** {גור אריה, ויצא}</u> – וקשה מאי קדושתו של אמצע הסולם שהיה הסולם מכוון כנגדו, בשלמא ראש הסולם או רגלי הסולם במקום שהסולם שם עומד יש קדושה אבל במקום אמצע הסולם מאי חשיבות איכא?

אומר ה**חידושי הרי"ם**, זה מה שאומר דוד המלך: {תהלים קטו, טז} **הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַה' וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם** – ולמה? כדי לרומם את הארץ לשמים ע"י עם ישראל.

אומר בעל ה**לש"ם**, אדם המקריב קרבן בעצם לוקח את כל מה שיש בעולם ה – 0 ומעלה אותו לעולם ה – 50 – איך? אם אתה לוקח מלח שהוא דומם, ועצים שהם צומח, ובהמה שהיא חי ומדבר שהוא הכהן המקריב – ואת כולם אתה מעלה עולה להשם, בעצם העלית את כל ד' היסודות מ – 0 ל – 50, והאמצע הוא נק' ה – 25 – הוא הר המוריה, מקום המקדש.

אמרנו שהעולם הבא נברא ביד ימינו של הקב"ה והעולם הזה ביד שמאל. ולכן נק' החיבור בין העולם הזה לעולם הבא נקראת יד + יד = 'ידיד' – חיבור של שתי הידיים!

אברהם אבינו הגיע לארץ ישראל – באותו הזמן הקב"ה היה רק 'אלהי השמים' – אף א' כאן בעולם הזה לא ידע ממנו; ומה עשה אברהם אבינו??? – "**הֲרִמֹתִי יָדִי אֶל ה' אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ**" – הכיר לכל העולם את הקב"ה! הוא הראה לכולם שניתן לחבר את העולם הזה עם העולם הבא! – ומי שמחבר את העולם הזה עם העולם הבא, נקרא 'ידיד'!

אומרים לנו חז"ל, ניסיון ראשון בְּ – "**לֶךְ לְךָ**" וניסיון אחרון בְּ – "**לֶךְ לְךָ**"; בתחילה אמר לו הקב"ה: "**לֶךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ** וכו' – תפיץ את השם שלי בכל העולם, שלא יהיה אדם שלא ידע מי אני!", ובאחרונה אמר לו: "**וְלֶךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה** וכו'";

---

[12] **ברוך שאמר**: כיון שבשמים ישנם 50 שערי בינה.

[13] **ברוך שאמר**: כתוב במפרשים, שבליל ט' באב כשהולך האדם לישון, יניח אבן מתחת לראשו זכר לחלום הסולם שהראה הקב"ה ליעקב בית המקדש בבניינו ובחורבנו [בראשית רבה, פרשה סט, אות ז].

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net

אומרת התורה: {כב, יד} **וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא ה' יִרְאֶה אֲשֶׁר יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהַר ה' יֵרָאֶה** – ומה פירוש '**ה' יִרְאֶה**'?

<u>אומר רש"י</u> – **ה' יראה.** פשוטו כתרגומו, ה' יבחר ויראה לו את המקום הזה להשרות בו שכינתו ולהקריב כאן קרבנות.

פירוש הדבר ניסיון ראשון בְּ – "**לְךָ לְךָ**" וניסיון אחרון בְּ – "**לְךָ לְךָ**", שהראה לו הקב"ה את נק' החיבור בין שמים וארץ!

ע"פ הדברים האלה, נוכל להבין דבר נפלא;

הבאנו את דברי הגמרא {מסכת ב"ב טז, ב} – **אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו שכל חולה הרואה אותו מיד מתרפא**, והבאנו את דברי **רבינו בחיי**, שכל מי שהיה חולה בנפשו ועובד ע"ז, אברהם אבינו היה מרפא אותו בכוח הדיבור שלו;

אם אמרנו, שהקב"ה הראה לו את נק' החיבור בין העולם הזה לעולם הבא שהיא מקום המקדש, כעת יש לנו ביאור נוסף למה היתה תלויה לו האבן בצוארו דוקא – כי בית המקדש נקרא צוואר, כמ"ש {שיה"ש ד, ד} "**כְּמִגְדַּל דָּוִד צַוָּארֵךְ**"!

אם אלה הדברים, בא **בעל הטורים** ושואל, אברהם אבינו הגיע לארץ ישראל – איך הוא בדיוק ידע לאיזה כיוון ללכת, והרי WAZE לא היה אז? ☺

<u>כותב **בעל הטורים**</u> – **אראך**. כגימטריא בעננים מלמד שהיו עננים הולכים לפניו ומראים לו הדרך.

וכמה שנים הלך אברהם אבינו אחרי העננים??? – 62 שנה, עד שהגיע להר המוריה! – ומה קרה שם בהר המוריה?!

אומרת התורה: {כב, ד} **בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם מֵרָחֹק** – מה הוא ראה???

<u>אומר רש"י</u> – **וירא את המקום.** ראה ענן קשור על ההר.

אמר אברהם אבינו: "אם הוא קשור, משמע שהגעתי לתחנה הסופית!" – וזה מה שאמרו לנו חז"ל – ניסיון ראשון בְּ – "**לְךָ לְךָ**" וניסיון אחרון בְּ – "**לְךָ לְךָ**" – מתחילים בְּ – "**לְךָ לְךָ מֵאַרְצְךָ**", ומסיימים בהר המוריה – זו ההליכה שהוליך אותו הקב"ה – "אם אתה תקרב אלי את האנשים ותקנה להם את נק' החיבור בין שמים וארץ, אראה לך את המקום שלעתיד לבוא יבנה בו בית המקדש!

יזכנו הקב"ה לראות בקרוב ממש בביאת משיח צדקנו ובבנין הבית השלישי ב"ב אמן ואמן!!!

לקבלת הגליון מידי שבוע לתיבת המייל שלחו מייל לכתובת gg2006@013.net